

Міністерство освіти і науки України
Національний університет водного господарства та
природокористування
Рада молодих учених при Міністерстві освіти і науки
України
Рада молодих вчених НУВГП

**Міжнародна науково-практична конференція молодих
науковців, аспірантів і здобувачів вищої освіти**

**«ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ
СУЧАСНОЇ НАУКИ»
ЗБІРНИК ТЕЗ
13-14 травня 2021 року**

Рівне 2021

Відомості Верховної Ради України. 2007. №47-48. **9.** Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки: Закон України від 14 жовтня 2014 №1699-VН. *Офіційний вісник України*, 2014. №87. Ст. 243. **10.** Про Національне антикорупційне бюро України: Закон України № 1698-VII від 14.10.2014 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1698-18> (дата звернення: 01.05.2021). **11.** Про ратифікацію Додаткового протоколу до Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією: Закон України від 18 жовтня 2006 року №253-V. Верховної Ради України. 2006. №50. Ст. 498. **12.** Про ратифікацію Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією: Закон України від 18 жовтня 2006 року №252-V. *Відомості Верховної Ради України*, 2006. №50. Ст. 497.

УДК 342.9

Макарчук В. В., к.ю.н., асистент (Білоцерківський національний аграрний університет, м. Біла Церква)

ДЕЯКІ ПРАВОВІ АСПЕКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАКОННОСТІ У СФЕРІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ

Становлення і розвиток сучасної демократичної держави неможливий без удосконалення правової системи всіх сфер державного і громадського життя, а особливо забезпечення національної безпеки. Саме за останні роки законодавчі і виконавчі органи держави здійснювали активний правотворчий процес, результати якого передбачили докорінне поліпшення правового регулювання всіх сфер життєдіяльності суспільства.

У ст. 19 Конституції України передбачено, що правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [1]. Так на думку Степанова В. Ф., працівники правоохоронних органів України наділенні широкими повноваженнями щодо застосування примусу. У зв'язку з цим не допускається будь-яке порушення законності, тому що воно означає порушення конституційних прав і свобод громадян. Неправомірні дії працівників підриває авторитет правоохоронних органів. Зважаючи на певні факти порушення законності, у населення формується вкрай негативне враження про діяльність правоохоронних органів в цілому [2, с. 95].

Правоохоронні органи держави виконують безпосередню роботу з профілактики і припинення правопорушень. Від них залежать процесуальне забезпечення норм матеріального права, реальне життя формально закріплених прав і свобод громадян. Прокуратура здійснює найвищий нагляд за додержанням і правильним застосуванням законів. Діяльність правоохоронних органів виражається у формі цивільного, кримінального, адміністративного судочинства. Будь-які рішення і дії державних та правоохоронних органів, установ, посадових осіб, приватних підприємців, що порушують права і свободи, можуть бути оскаржені в суді, як підкреслює Скакун О. Ф. [3, с. 52]. Значна роль у зміцненні законності і правопорядку в державі належить правоохоронним органам, саме їх діяльність здійснюється в ім'я торжества законності, спрямована на охорону суспільства від злочинних посягань, забезпечує порядок у

громадських місцях та ін.

В цьому контексті, як зазначає Рабінович П. М., важливе значення має правова культура – як властивість особи, яка характеризується загальною повагою до права, достатнім знанням змісту його норм і вміння їх виконувати, а також активною правомірною поведінкою у всіх життєвих ситуаціях. Правове виховання – це цілеспрямована діяльність державних органів, громадських об'єднань і трудових колективів, а також індивідуальних суб'єктів щодо формування в громадян і службових осіб високої правової культури. Юридичний всеобуч - це єдина загальнодержавна система вивчення українського законодавства, що охоплює всі верстви населення і всіх державних службовців [4, с. 217].

Як слушно наголошує Нікітенко О. І., правоохоронна система України сьогодні не в змозі ефективно виконувати покладені на неї державою функції та завдання щодо внутрішньої безпеки України. Сьогодні наука адміністративного, фінансового права та державного управління щодо забезпечення внутрішньої безпеки держави переживають складний період свого розвитку. Він зумовлений необхідністю переходу від системного осмислення розрізненої сукупності накопиченого досвіду та теоретичних уявлень щодо державного управління й забезпечення внутрішньої безпеки від внутрішніх і зовнішніх загроз до побудови цілісних теорій як теоретичних систем знань про науку адміністративного, фінансового та державного управління у сфері забезпечення національної безпеки України [5, с. 140].

Нагальною є потреба вироблення спеціальних механізмів які б забезпечували проведення експертизи нормативних актів, створення незалежних експертних рад. Саме пошук нових організаційно-технічних форм правозахисної діяльності та залучення їх до широких кіл

громадськості і, насамперед, науковців, є тим резервом, який дає змогу зрушити процес адміністративного реформування у позитивний бік.

1. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (дата звернення: 01.05.2021). **2.** Степанов В. Ф. Важнейшие критерии эффективности демократического государства. *Государство и право*. Москва : Наука. 2004. № 5. С. 93-96. **3.** Скакун О. Ф. Теорія держави і права : підручник. Харків : Консум, 2004. 656 с. **4.** Рабінович П. М. Основи загальної теорії права та держави : навч. посібн. Київ : Атіка, 2001. 176 с. **5.** Нікітенко О. І. Внутрішня безпека у прикордонних районах України : монографія. Біла Церква, 2021. 396 с.

УДК 343

Манік В. Є., здобувач вищої освіти першого рівня (Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, м. Дніпро), **науковий керівник: Іщенко Т. В., старший викладач** (Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, м. Дніпро).

ПРОБЛЕМА ХАБАРНИЦТВА ТА ПЕРСПЕКТИВА ЇЇ ВИРІШЕННЯ В ЮРИДИЧНІЙ НАУЦІ В УКРАЇНІ

На жаль, у сучасній юридичній практиці та науці налічуються немало проблем. Зокрема, в Україні достатньо питань щодо забезпечення прав та свобод громадян, захисту інтересу суспільстві, а рівень злочинності, зловживання владою та корупційні дії стають найбільш деструктивними факторами української держави. Задля вирішення подібних проблем варто

Якимчук М. Ю.	комунікації юриста	
Корвегіна О. С.,	Підготовка майбутніх учителів	361
Книш С. І.	біології на заняттях анатомії в контексті вимог нової української школи	
Кравченко О. О.,	Розуміння правової природи	364
Андрейченко С. С.	рішень (“judgments”) європейського суду з прав людини	
Кушнеров Р. В.,	Генеza розвитку міжнародних	367
Андрейченко С. С.	інвестиційних правовідносин (від давнини до початку ХХ ст.)	
Лесько А. М.,	Сучасний стан правового	370
Гришко В. І.	регулювання діяльності НАБУ	
Макарчук В. В.	Деякі правові аспекти забезпечення законності у сфері національної безпеки	376
Манік В. Є.,	правоохоронними органами	
Іщенко Т. В.	Проблема хабарництва та перспектива її вирішення в юридичній науці в Україні	379
Мельник Т. А.,	Смартфон як ефективний	383
Доброскок І. І.	технічний засіб навчання в умовах пандемії covid-19	
Михальчук С. О.,	Роль риторики у професійній	386
Якимчук М. Ю.	діяльності прокурора	
Пей Чжиюн,	Система вищої освіти КНР	389
Іонова О. М.		
Піхотіна О. Ю.,	Поняття та характерні ознаки	392
Міщук І. В.	колективного договору	
Піхотіна О. Ю.,	Теоретичні аспекти явища	397